

17. zsoltár - Felébredve? (jan. 21.)

„Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember,
Öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek.”

Számomra ebből a zsoltárból ez az utolsó vers volt az, ami valósággal mellbevágott. Így végződik: amikor fölébredek... Az a nyomorúságos üldözött élet, az ellenségek, a rosszindulat, a szenvedés – mind-mind csak egy álom része. Várom a felébredést a rémálomból. Hasonló a gondolat a buddhizmuséhoz, akik szintén azt hangsúlyozzák, hogy fel kell ébrednünk abból az életből, amit élünk, a valóságra. A metafora azonos, és sok közös vonás is felfedezhető a két gondolatban (nem éljük át valójában az életünket; a félelmeink, szorongásaink, fájdalmaink, vágyaink irányítanak, mi meg csak tudatlanul sodródunk velük és általuk stb.), de van egy nagyon lényeges különbség: a zsoltáríró, és mi keresztények mind Isten arcára ébredünk álmunkból, és ezért örömmel ébredünk.

Mind átértékeltem már, hogy mekkora különbség egy vekker visítására, vagy egy anyai kéz simogatására ébredni. Amikor katona voltam, úgy ébresztettek bennünket, hogy bejött az ügyeletes, felkapcsolta a neonvilágítást, és azt mondta: „Jó reggelt elvtársak! Ébresztő, fel!” Mire a „fel” elhangzott már mindenkinek az ágya mellett kellett állnia. Kb. 3-4 másodperc a felébredésre. Elég kegyetlen. Ami a vigaszt jelentette, az

hogy ekkor bekapcsoltuk a rádiót, ahol az akkori reggeli műsor egy ma már nem létező rádióadón úgy kezdődött, hogy egy kedves női hang azt mondta: „Jó reggelt!” Ez a kedves hang öntött belénk erőt egy olyan környezetben ahol semmi kedvességgel nem találkozhattunk.

Ez a különbség a mi felébredésünk és a buddhistáké között. Mi egy szerető hangra és arcra ébredünk, Isten atyai/anyai arcára és hangjára.

Isten folyamatosan ébresztget bennünket, hogy megláthassuk Őt, de nem csak Őt. Mit is mond a zsoltáríró?

Mint igaz ember – ez nem követelményt jelent, hanem azt, hogy végre elhiszem, hogy Isten tényleg igaz embernek lát engem. Hogy többé nem gyötör a szégyenérzet, azért mert nem vagyok elég jó, elég ügyes, elég okos, elég szerethető.

Öröm tölt el, ha meglátlak – az egyik oka annak, hogy nem láthatom meg Isten orcáját, az az, hogy nem öröm töltene el, ha meglátnám. Az Ószövetségben többeknél is (Gedeon, Ézsaiás) azt látjuk, hogy halálra rémülnek Istent meglátva. Isten nem azt akarja, hogy halálra rémüljünk, hanem, hogy örüljünk neki.

Ha magunkat meglátjuk, akkor láthatjuk meg Istent, és fordítva. De ez egy életen át tartó út.

- Kérdések elmélkedéshez:
- Mi az, amiből te fel szeretnél ébredni?
- Milyennek látod most Istent? Mit láatsz most Istenből?
- Milyennek látod magadat? Mit jelent számodra, hogy igaz ember vagy?

15. zsoltár - Isten vendégeként élni (jan. 7.)

Amikor a fedhetetlenségről olvasunk a zsoltárokból, mindig egy kicsit tanácstalanná válunk, mert egyrészt tudjuk, hogy Isten előtt nincs igaz ember, másrészt meg – természetes eszünkkel – nagyon is értjük, hogy miről van szó. Melyiknek van igaza? Mind a kettőnek. Egyrészt Isten szemében senki sem lehet fedhetetlen, másrészt pedig, ha fontos nekünk az, hogy vele járjunk, akkor erre kell törekednünk. A többit Krisztus elvégezte értünk. De amit nekünk kell megtennünk, azt Ő nem fogja helyettünk megtenni. Ahogy Pál apostol fogalmazza: Ha Lélek által élünk, éljük is a Lélek szerint.

A zsoltár arról beszél, hogy Isten házában vendégei vagyunk/lehetünk. Márpedig ha az Ő házában vendégei vagyunk, Krisztus érdeméből, akkor az Ő házában szabályai érvényesek ránk. Ha valaki ezt nem képes figyelembe venni, előbb-utóbb kidobják a házból. Jézusnak van is erről egy példázata. Tőle kapjuk a menyegzői meghívást, sőt a menyegzői ruhát is, de azt viselnünk is kell. Ha nem tesszük, nem lehetünk a királyi menyegzőnek vendégei.

A klasszikus gengszterfilmeknek szinte állandó szereplője – akár ír, akár olasz maffiózókról szól – a pap, vagy egy templomi jelenet. A leginkább klasszikusnak számító jelenet a Keresztapa című filmből, amikor a maffiafőnök parancsára végeznek az összes riválisával, miközben ő éppen egy gyermeket tart a keresztvíz alá, s megtagadja a Sátán és munkáit. Sokan vannak, akik ha nem is ilyen radikális formában, de ugyanezt teszik: gengszterként élik az életüket, aztán leborulnak Isten templomában. Mit mond erről Jeremiás prófétán keresztül az ÚR? Jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket, akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok! Ne bízzatok ilyen hazug szavakban: az ÚR temploma, az ÚR temploma, az ÚR temploma van itt! Mert csak ha igazán megjobbítjátok útjaitokat és tetteiteket, ha igazságosan ítélték ember és embertársa között, ha a jövevényt, árvát és özvegyet nem nyomjátok el, és ártatlan vért sem ontotok ezen a helyen, nem követtétek más isteneket a magatok romlására: akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok, azon a földön, amelyet őseiteknek adtam, öröktől fogva mindörökké. Ti hazug szavakban bíztok, amelyek semmit sem érnek. Loptok, gyilkoltok, paráználkodtok, hamisan esküsztek, a Baalnak tömjéneztek, és más isteneket követtétek, akiket nem ismertek. Azután idejöttök, és megálltok előttem ebben a házában, amelyet az én nevemről neveztek el, és ezt mondjátok: Megszabadultunk! De azután ugyanazokat az utálatos dolgokat követitek el. Vajon rablók barlangjának nézitek ezt a házat, amelyet az én nevemről neveztek el? Majd én is annak nézem! - így szól az ÚR.

Nincs nagyobb áldása és boldogsága az életnek, mintha az Isten közelségében élhetem azt. De ennek is vannak feltételei, ugyanúgy, mint annak, ha valaki új májat kapott. Ha utána is iszik, meg fog halni.

Miklós Attila
református lelkész

